



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: **a) A. D., b) nezl. A. D.**, oba zastoupeni Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou, se sídlem Nádražní 38/8, 737 01 Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016, č. j. OAM-50/ZA-ZA11-ZA15-2016, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2016, č. j. 61 Az 7/2016 - 42,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 5. 2016, č. j. 61 Az 7/2016 - 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky Mgr. Beaty Kaczynské **se určuje** částkou 6.365 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 2. 2016, č. j. OAM-50/ZA-ZA11-ZA15-2016, žalovaný rozhodl, že žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalovaný zároveň určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Polská republika.

[2] Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 31. 5. 2016, č. j. 61 Az 7/2016 - 42, jako nedůvodná zamítnuta.

[3] Krajský soud zjistil, že oběma žalobcům bylo uděleno Polskou republikou – konzulátem ve Vinnici vízum s platností ode dne 25. 11. 2015 do 11. 2. 2016. Na základě toho žalovaný dne 21. 1. 2016 požádal Polskou republiku o převzetí příslušnosti k žádosti o mezinárodní ochranu žalobců ze dne 19. 1. 2016, přičemž odpovědí příslušného orgánu ze dne 27. 1. 2016 byla uznána příslušnost Polské republiky k posouzení předmětné žádosti. Co se týče stavu azylových řízení v Polsku a zajištění žadatelů o azyl, vycházel soud z podkladů založených ve správním spise. Nepřisvědčil žalobcům, že jim hrozí závažná újma v důsledku současného stavu azylových řízení v Polsku. Ke zprávám přiloženým k žalobě konstatoval, že jednacím jazykem před českými soudy je český jazyk a ani jedna ze zpráv nebyla předložena v překladu z jazyka anglického do jazyka českého. Krajský soud je přesvědčen, že při přemístění do Polské republiky žalobcům vážná újma vyplývající z nedostatků v azylovém řízení nehrozí. To vyplývá z podkladů založených ve spise, kdy na dodržování základních práv a svobod dohlížejí orgány UNHCR a další nevládní organizace. Neshledal důvodu, proč by Polská republika nemohla být považována za tzv. bezpečnou zemi. Přestože k individuálním problémům může docházet, nejedná se o systémové nedostatky v azylových řízeních.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadli v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, kterým byla jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta z výše nastíněných důvodů. Stěžovatelé svou kasační stížnost opírají o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhují zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil. Spolu s kasační stížností podali stěžovatelé také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Stěžovatelé uvedli, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jejich vlastní zájmy, neboť na jedné straně stojí postup správního orgánu, jenž formálně aplikoval čl. 3 nařízení Dublin III, a na straně druhé právo stěžovatelů na mezinárodní ochranu, resp. na konkrétní azylové řízení, jehož se stěžovatelům v Polské republice nedostane. Rozhodnutí žalovaného a napadený rozsudek proto nedovoleně zasahují do práv stěžovatelů, zejména práva na spravedlivý proces.

[6] Stěžovatelé konkrétně namítli, že krajský soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Uvedli, že jim v případě realizace přemístění do Polska hrozí vážná újma vyplývající z nedostatků azylového řízení v Polsku, a v důsledku toho návrat na Ukrajinu a s tím spojené ohrožení jejich života a zdraví. K prokázání těchto tvrzení stěžovatelé předložili krajskému soudu důkazy, konkrétně článek z Migration Review č. 1/2016 „*Ukrainian asylum seekers and a Polish immigration Paradox*“ a zprávu zveřejněnou na internetových stránkách Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky „*Ukrainians: rejected at home but Poland says they are not refugees*“. Podle stěžovatelů krajský soud pochybil, pokud k navrženým důkazům nepřihlédl pouze proto, že nebyly předloženy v překladu do českého jazyka. Žádné ustanovení soudního řádu správního ani zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, jehož přiměřené použití vyplývá z § 64 s. ř. s., nestanoví povinnost dokládat listiny navržené k důkazu v úředním jazyce. Krajský soud měl nechat předložené listiny přeložit do českého jazyka a provést je jako důkazy. V situaci, kdy je mezi účastníky sporná otázka možných systematických nedostatků v azylových řízeních v Polsku a stěžovatelé na podporu svých tvrzení předložili předmětné důkazy, bylo potřebné tyto důkazy

pokračování

provést. Lze stěží požadovat, aby překlad zajistili na své náklady stěžovatelé, kterým byl krajským soudem ustanoven zástupce, neboť splňují podmínky pro osvobození od soudních poplatků.

[7] Stěžovatelé dále nesouhlasí s hmotněprávním posouzením věci ze strany krajského soudu, tj. se způsobem, jakým byla hodnocena otázka, zda je důvodné se domnívat, že by se jim nedostalo řádného azylového řízení v důsledku přemístění do Polska podle nařízení Dublin III. Setrvali na důvodech uvedených v žalobě a na tom, že jejich konkrétní situace nebyla v rozhodnutí žalovaného náležitě zohledněna.

[8] Žalovaný s argumentací obsaženou v kasační stížnosti nesouhlasí a domnívá se, že nepostupoval v rozporu s nařízením Dublin III. Krajský soud veškeré žalobní námítky řádně vypořádal. Jelikož oba stěžovatelé byli držiteli schengenského víza vydaného Polskou republikou, bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III. Žalovaný upozorňuje, že se zabýval i otázkou, zda existují závažné důvody nasvědčující, že v Polsku dochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení a při přijímání žadatelů, které by dosahovaly rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Polská republika je vázána rozhodovat objektivně a nestranně o žádostech o mezinárodní ochranu a jako člen Evropské unie dodržuje lidská práva a základní svobody. Za bezpečnou zemi je považována nejen Českou republikou. Dále žalovaný popisuje situaci v Polsku i ve srovnání s Českou republikou a upozorňuje na judikaturu, z níž vyplývá, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry.

[9] Dle žalovaného stěžovatelé nepředložili nic, co by potvrdilo jejich obavy z intenzivních nedostatků v azylovém řízení v Polsku. Krajský soud se dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi jejich tvrzeními. Co se týče zpráv navržených stěžovateli jako důkazy k prokázání jejich tvrzení, žalovaný odkazuje na § 22 zákona o azylu, dle něž je žadatel povinen předkládat všechny písemnosti či důkazy vyhotovené v cizím jazyce v originálním znění a současně v překladu do českého jazyka. Dle judikatury musí být cizinec, který se rozhodl žít na území státu, jehož úřednímu jazyku nerozumí, srozuměn, že komunikace bude vedena v jazyce úředním, zde tedy v českém. Ve vlastním zájmu z toho musí vycházet, pokud podává písemnou žádost a předpokládá písemný kontakt s rozhodujícími orgány. Dále dle žalovaného neobsahuje kasační stížnost důvody, pro které by měla být považována za přijatelnou. Proto ji navrhuje odmítnout, případně zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda význam posouzení kasačních námitek podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, tedy její přijatelnost (§ 104a s. ř. s.). Zákonný pojem přesah vlastních zájmů, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Jeho interpretace byla podána například v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Plyne z něj, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat mj. tehdy, „pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele“, přičemž „Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné

rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.“ O zásadní právní pochybení jde především v případě, kdy krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; nebo v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítali, že rozsudek krajského soudu je nezákonný a také nepřezkoumatelný, neboť krajský soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, spočívající v nezohlednění důkazů navrhovaných stěžovateli, a to na základě právního názoru, že k nim přihlížet nelze, předložili-li je v cizím jazyce. Právě v této skutečnosti lze spatřovat zásadní pochybení v postupu krajského soudu, na základě něhož dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je přijatelná. Zároveň se jedná o vadu, kterou by se musel v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat i bez návrhu.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tímto důvodem se Nejvyšší správní soud zabýval na prvním místě. Teprve pokud neshledá nepřezkoumatelnost rozhodnutí či takové pochybení v postupu soudu, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, může posuzovat ostatní námitky týkající se samotného vypořádání věci krajským soudem [vymezené důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Opodstatněnost námitky směřující k uvedenému kasačnímu důvodu představuje překážku dalšího věcného přezkumu napadeného rozsudku z dalších stěžovateli uplatněných kasačních důvodů.

[15] Hrubé pochybení (vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé) spatřuje Nejvyšší správní soud v tom, že krajský soud odmítl stěžovateli navrhované důkazy, protože nebyly opatřeny překladem do českého jazyka. Takto striktní závěr však nelze přijmout.

[16] Již v rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 6 Azs 165/2006 – 113, se Nejvyšší správní soud zabýval téměř totožnou situací. S odkazem na závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaném pod č. 618/2005 Sb. NSS, považoval za zásadní pochybení odmítavý postup krajského soudu, který neprovedl důkazy listinami předloženými v cizím jazyce bez překladu do jazyka českého. Odůvodnění tím, že navrhované důkazy nebyly předloženy v českém jazyce a soud není povinen zajistit jejich překlad, neodpovídá ústavním principům, „*neboť zcela zřejmě pomíjí specifika soudního řízení ve věci azylu, resp. podle nyní účinné právní úpravy ve věci mezinárodní ochrany. V tomto řízení totiž žalobce obvykle není znalý českého jazyka ani českého právního řádu, a proto je ze strany soudu obzvláště nutné dbát o to, aby nebyl oproti straně žalované - správnímu orgánu - znevýhodněn. Zpochybňuje-li žalobce závěry žalovaného založené na informacích o zemi původu jinými informacemi o téže zemi, obvykle se s nimi neseznamuje v českém jazyce, ale v jazyce jemu srozumitelném. Soud, jenž je provedení takového cizojazyčného důkazu navrženo, by měl nejprve zkoumat, zda tento důkaz neexistuje i v české jazykové verzi, kterou by si mohl vyžádat od žalovaného nebo opatřit sám (typicky v případech, kdy je odkazováno na žalovaným pravidelně užívané obecné zprávy o jednotlivých zemích), nebo jedná-li se o informace mezinárodních nevládních organizací majících i českou pobočku, přímo od takové organizace. Jde-li o písemnost individuálního charakteru, měl by soud svůj další postup odvíjet zejména od toho, zda žalobce jedná se soudem v českém či jiném jazyce, zda je zastoupen advokátem či jiným zástupcem, jaké jsou jeho majetkové poměry apod. V nyní posuzovaném případě byly soudu známy stěžovatelovy majetkové poměry, neboť stěžovateli ustanovil zástupce. Z této skutečnosti lze jednoznačně dovodit, že uložení povinnosti zajistit překlad důkazu*

pokračování

přímo stěžovateli by mohlo vést až k porušení rovnosti stran, neboť náklady na překlad by mohly převýšit stěžovatelovy možnosti. Právo strany předložit věc soudu za takových podmínek, které ji neznevýhodňují vůči straně druhé, je realizací zásady rovnosti zbraní, jakožto součástí práva na spravedlivý proces (srov. Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 4. 2000, Kopula vs. Finsko, bod 37).

V posuzovaném případě nelze pominout, že krajský soud, ačkoli se sám necítil povinen překlad předložených listin zajistit, o této skutečnosti stěžovatele nijak neuvědomil, a nedal mu tak možnost překlad zajistit jinak. Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem zastoupen advokátem, ani jemu však soud výzvu k doložení písemností v českém překladu neadresoval. Uvedený postup se neslučuje s principem rovného postavení účastníků, neboť soud neposkytl stěžovateli poučení o procesní povinnosti v takovém rozsahu, aby v řízení neutrpěl újmu (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud naopak zcela nepřipustně dopředu hodnotil navržený důkaz za nerozhodný pro posouzení stavu věci, aniž by však znal jeho obsah.

Lze tedy shrnout, že je-li soudu přezkoumávajícímu správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany navržen důkaz v jiném jazyce než českém, nemůže být provedení takového důkazu právě z tohoto důvodu bez dalšího odmítnuto. Soud by měl brát v úvahu zejména majetkové poměry žalobce a zvážit, zda je v jeho možnostech zajistit překlad důkazu do českého jazyka. V opačném případě by měl překlad navrženého důkazu zajistit sám. Dospěje-li soud k závěru, že překlad navrhovaného důkazu sám zajišťovat nebude, musí o této skutečnosti uvědomit žalobce a současně mu stanovit lhůtu, v níž může překlad navrhovaného důkazu zajistit on.“

[17] Citované závěry lze plně vztáhnout i na nyní souzený případ. Krajský soud navržené důkazy zprávami v anglickém jazyce bez dalšího odmítl a pouze konstatoval, že nebyl předložen jejich překlad. Při posuzování důvodnosti žaloby dále přihlížel jen k obsahu správního spisu. V intencích odkazované judikatury však byl povinen s ohledem na majetkové poměry stěžovatelů (které mu byly známy v souvislosti s rozhodováním o ustanovení zástupce z řad advokátů) zvážit, zda překlad navržených důkazů zajistí sám, a pokud by rozhodl, že nikoliv, měl o tom stěžovatele uvědomit a stanovit jim lhůtu pro zajištění překladu předmětných zpráv. Jelikož tak neučinil, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[18] Nejvyšší správní soud připomíná, že otázkou provádění důkazů cizojazyčnými listinami se v nedávné době zabýval i rozšířený senát, a to v usnesení č. j. 9 As 12/2014 – 60 ze dne 14. 4. 2015. Byť se jednalo o provádění důkazů před správním orgánem, nikoliv před správním soudem, lze jeho závěry obecně vztáhnout i na řízení vedené v režimu soudního řádu správního. Podle uvedeného usnesení není nutné, aby byl vždy pořízen překlad cizojazyčné listiny, pokud správní orgán (v souzeném případě tedy soud) i účastníci řízení jejímu obsahu rozumí a není o něm spor. Rozšířený senát se v odůvodnění podrobně zabýval specifiky správního řízení dle obecných i speciálních právních předpisů, přičemž upozornil, že v českém právním prostředí není bezvýjimečně požadováno, aby všechny cizojazyčné listiny předkládané k důkazu (či zakládáné při registraci či evidenci) byly současně opatřeny úředně ověřeným překladem do českého jazyka. Naopak správním orgánům je umožněno, aby upustily od požadavku předložit překlad cizojazyčné písemnosti. Mohou tak učinit i mlčky tím, že s předloženou cizojazyčnou listinou v řízení nakládají, aniž by k doložení úředně ověřeného překladu cizojazyčné listiny účastníka v konkrétním případě vyzvaly, či dokonce i pro neurčitý počet řízení do budoucna vůči všem adresátům, resp. účastníkům (vydáním prohlášení na úřední desce, že u určitých cizojazyčných listin se úředně ověřený překlad nevyžaduje). „Nevyžádal-li správní orgán předložení úředně ověřeného překladu cizojazyčné listiny navržené k provedení důkazu po účastníkovi, který listinu předložil, nebo neprovedl-li (ani prostý) překlad cizojazyčné listiny, kterou opatřil sám, lze předpokládat, že obsahu této listiny rozumí.“ Toutéž optikou tak mohli stěžovatelé předpokládat, že soud obsahu předmětných zpráv rozumí a bude k nim přihlížet. Nelze přitom odhlédnout od skutečnosti, že ve správním řízení se zásadně nepředpokládá, že by správní orgán mohl

nepřihlédnout k písemnosti jen z důvodu jejího cizojazyčného znění (rozšířený senát rovněž vyslovil, že zákon jen výjimečně a výslovně „s *nepředložením úředního překladu cizojazyčné listiny spojuje důsledek neprovedení úkonu či dokonce, že se k takové listině nepřiblíží*“). Naopak současný trend představuje spíše vstřícnost vůči provádění důkazů cizojazyčnými listinami. Přísnější přístup než ve správním řízení pak nemůže být akceptován v řízení soudním, v němž má být jednotlivci poskytnuta ochrana před případným nezákonným rozhodnutím správního orgánu. Jinak by tím mohla být porušena již shora zmíněná zásada rovnosti zbraní, a v konečném důsledku tedy i právo na spravedlivý proces. Nelze-li bez dalšího orgánu veřejné moci vytýkat, že vycházel z cizojazyčných podkladů, aniž by pořídil či vyžádal jejich překlad, tím spíše nelze klást k tíži účastníka řízení, pokud orgánu veřejné moci předloží cizojazyčnou listinu, aniž by k ní připojil překlad do českého jazyka. Vždy je třeba s ohledem na konkrétní okolnosti případu účastníka minimálně vyzvat, aby překlad ve stanovené lhůtě zajistil. Následky, jež v daném případě z nepředložení překladu zpráv navržených k provedení důkazu vyvodil krajský soud, se příčí zásadám spravedlivého procesu, proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

[19] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost opodstatněnou z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nemohl se již zabývat dalšími námitkami stěžovatelů, a tedy otázkou správnosti hodnocení existence závažných důvodů nasvědčujících, že v Polsku dochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení, které představují pro stěžovatele hrozící závažnou újmu. Jelikož krajský soud se při řešení uvedené otázky náležitě nevypořádal s navrhovanými důkazy, bylo by její posouzení Nejvyšším správním soudem předčasné.

[20] O návrhu na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů. Odkladný účinek vyvolává účinky jen do skončení řízení před soudem. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s.), v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[22] Krajský soud posléze v rozhodnutí o návrhu ve věci samé rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[23] Zástupkyní stěžovatelů byla usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 4. 2016, č. j. 61 Az 7/2016 - 23, ustanovena advokátka Mgr. Beata Kaczynská, jejíž odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovené zástupkyni Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) za každého stěžovatele snížený vzhledem k zastupování 2 osob o 20 %, tj. ve výši 2 x 2.480 Kč [11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], a dále 1 x 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Celkem tedy 5.260 Kč. Zástupkyně doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto je odměna navýšena o částku odpovídající této dani (tj. 21 %), kterou je zástupkyně povinna z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést, tj. o částku 1.105 Kč (po zaokrouhlení). Částka v celkové výši 6.365 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu